

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: J. F.
bytem B. 270/2, X S.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. KUOK 91267/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumat rozhodnutí žalovaného, citované v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 16. 5. 2017. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017.
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 4. 2016 v 12.33 h na silnici č. II/367 v obci Uhřetice naproti domu č. 180 ve směru jízdy na obec Polkovice jako řidič motorového vozidla tovární značky Hyundai H-1, registrační značky X, z nedbalosti

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h o 13 km/h. Žalobci byla naměřena rychlost jízdy 66 km/h, po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla naměřená rychlost jízdy 63 km/h. Magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 1 800 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal zánik odpovědnosti za přestupek, neoprávněné ověření rychloměru výrobcem RAMET a. s., neoprávněné skryté měření rychlosti, neodůvodněný odečet odchylky, měření v zatáčce, což je zapovězeno. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v nedostatku odůvodnění souladu měření s návodem k obsluze (návod nebyl proveden jako důkaz), v nedostatku odůvodnění formy zavinění, absenci úvahy o materiální stránce přestupku (překročení rychlosti bylo bagatelní), nedostatečné odůvodnění výměry sankce, úvahy o vyšším provozu a vzdálenosti měření od začátku obce. Správní orgány porušily zákaz dvojího přičítání, protože vzaly v úvahu obecnou závažnost přestupku, která však již v uložené sankci byla užita. Správní orgány nevzaly v úvahu, že měření probíhalo z kopce, šlo o past na řidiče.
4. K měření rychlosti žalobce namítal, že nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, protože jej ustavoval policista sám, ale podle návodu ho mají ustavovat dva policisté. Policista při ustavení vozidla nevysunul z vozidla radarovou hlavu, ačkoli se tento úkon musí provést. Mezi jednotlivými měřeními podle výpovědi policisty nebylo opětovně ustavování prováděno. Žalobce dále namítal reflexi od viditelné značky. Policií doložený snímek je neprůkazný a žalobce neměl možnost se dokazování účastnit. Odkaz správních orgánů na ověření rychloměru je bezpředmětný, protože žalobce namítal s ohledem na výpověď policisty již ve správním řízení podobu snímku z měření a porušení návodu k obsluze. Ani údajné proškolení policisty neprokazuje, že postupoval v souladu s návodem k obsluze a ani z jeho výpovědi nevyplývaly konkrétní kroky, které při ustavení rychloměru a jeho případné kontrole učinil. Policista při výpovědi neprokázal odbornou způsobilost k používání rychloměru, proškolení bylo pouze formální nebo jej policista zapomněl anebo nepochopil. Výklad výpovědi policisty provedený správními orgány je účelový, výpověď nelze vyložit tak, že ustavení vozidla a rychloměru provedli dva policisté. Absence dalšího dotazování policisty nemůže jít k tíži žalobci. Pochybnosti nemohou být vykládány v neprospěch žalobce. Úvahy správních orgánů, že v zástavbě není třeba vyndávat radarovou hlavu a že ze snímku lze poznat absenci reflexe a řádné ustavení vozidla Policie ČR, jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obsluha může měření ovlivnit, a to nastavením vozidla. Návodem předepsaný úhel měření je ustavení vozidla rovnoběžně s osou měřeného vozidla. Tuto skutečnost nelze ze snímku jednoznačně poznat. Není pravda, že žalobce nedoložil žádný důkaz o porušení návodu k obsluze. Tímto důkazem je výpověď policisty K. J.
5. Vadou výroku dle žalobce je závazné určení, že pokutu a náklady řízení musí žalobce provést pouze na účet. Tím překročil magistrát svou pravomoc a zkrátil žalobce na možnosti platit složenkou.
6. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** namítl, že žalobce nesprávně a v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, určil účinnost zákona č. 204/2015 Sb., takže k prekluzi nedošlo.
7. Názor žalobce, že na RAMET a. s. dopadá § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „správní řád“), je nesprávný. Toto ustanovení dopadá jen na osoby, které se bezprostředně podílejí na

pravomoci správního orgánu. RAMET a. s. není subjektem, který by působil v oblasti veřejné správy.

8. Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné, jak dokazují správní spisy. Nedůvodná je námitka, že výrok má obsahovat § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, protože toto ustanovení obsahuje kritéria pro výměru sankce a nikoli druh a její výši, jak sám žalobce uvedl.
9. K námitce absence úvahy o materiální stránce přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a že lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť ohrožuje či porušuje určitý zájem společnosti.
10. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 11. 8. 2017.
11. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku a výtisku záznamu z rychloměru jeho spáchání tak, jak bylo popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Do tiskopisu oznámení se žalobce nepodepsal a nevyjádřil, po zastavení hlídkou Policie ČR s přestupkem nesouhlasil. Na snímku je vozidlo uprostřed snímku, před zatačkou, viditelnost byla bezvadná.
12. Podle ověřovacího listu č. 185/15 ze dne 23. 11. 2015 byl rychloměr RAMER 10C ověřen a platnost ověření byla do 22. 11. 2016.
13. Podle úředního záznamu ze dne 25. 4. 2016 žalobce nesouhlasil s přestupkem z důvodu bodového hodnocení. Policista K. J. prohlásil v úředním záznamu, že na rychloměru nedošlo k žádné události, která by mohla ovlivnit přesnost a kvalitu měření.
14. Příkazem ze dne 7. 7. 2016 magistrát žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu ve výši 1 800 Kč.
15. Dne 10. 10. 2016 vypověděl policista - svědek K. J., že prováděl obsluhu a nastavení radaru on, byl k obsluze radaru proškolen a vlastní platné osvědčení č. 035/16. Měření proběhlo v pořádku a na měřicím přístroji nedošlo k žádné závadě, která by mohla ovlivnit měření. Vozidlo Policie ČR bylo namířeno na vozidlo, které řídil žalobce. Poté, co svědek sdělil žalobci, že za přestupek je bodové hodnocení, žalobce nechtěl přestupek řešit na místě. Na dotaz zmocněnkyně žalobce, jaké parametry musí splňovat vybrané měřicí stanoviště, svědek odpověděl, že to v hlavě nenosí, je to obsaženo v návodu k obsluze. Na dotaz zmocněnkyně, jak ustavil vozidlo před měřením, svědek odpověděl, že vozidlo stálo souběžně s pozemní komunikací, nestálo kolmo, stálo ve směru jízdy auta, které bylo měřeno. Na dotaz zmocněnkyně, jestli manipuloval s některou součástí rychloměru a pokud ano, s jakou a jestli vyndali z auta radarovou hlavu, svědek řekl, že manipuloval s kamerou, s durabookem, hlavu nevyndávali. Na dotaz zmocněnkyně, zda prováděl ustanovení měřicího vozidla, svědek odpověděl, že ano. Na dotaz zmocněnkyně, jaké úkony prováděli mezi jednotlivými měřeními, svědek uvedl, že žádné, že neví, co má slečna za představu. Na dotaz zmocněnkyně, jak zjistili, že jejich vozidlo svíralo s osou změřeného vozidla úhel 22 stupňů, svědek sdělil, že neví, podle čeho by to měl měřit. Na dotaz zmocněnkyně, jestli

mu pomáhal někdo při měření, svědek odpověděl, že ne, že kolega na to není proškolen. Na její dotaz na provoz v době měření svědek odpověděl, že byl mírný. K dotazu magistrátu, zda byl obeznámen s návodem k obsluze daného rychloměru a zda probíhalo ustavení a měření v souladu s návodem, svědek odpověděl, že ano.

16. Podle vyjádření ze dne 17. 10. 2016 žalobce nesouhlasil s přestupkem, měřicí vozidlo nebylo ustaveno dle návodu k obsluze rychloměru, nestálo souběžně s vozovkou, což potvrdil i policista K. J.. Ten potvrdil, že nastavil rychloměr i vozidlo sám, ale nepotvrdil, že ustavil vozidlo rovnoběžně. Vozidlo však podle návodu k obsluze rychloměru musí ustavovat dva policisté, protože jeden hledí do zaměřovacího přípravku, který je umístěn v držáku místo hlavy a provádí korekci s vozidlem, druhý stojí 10 metrů před vozidlem s výtyčkou. Z výpovědi svědka vyplývá, že policisté nedodrželi postup podle návodu k obsluze. Svědek potvrdil, že manipuloval s kamerou a durabookem. Přitom podle návodu policisté s kamerou manipulovat nesmějí. Svědek uvedl, že radarovou hlavu nevyndával, což je špatně, protože ta právě musí být vyndána, aby se místo ní vložil do držáku hlavy zaměřovací přípravek. Měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, je neplatné, a proto je neplatné i ověření rychloměru, protože to platí, jen když je rychloměr použit v souladu s návodem k obsluze, jak je uvedeno v ověřovacím listu. Žalobce poukázal na právní názor podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, podle kterého k dodržení návodu k obsluze rychloměru bylo nutno vyslechnout zasahující policisty (obdobně rozsudky téhož soudu č. j. 6 As 187/2014-60 a č. j. 1 As 45/2013-37). Vadou je rovněž to, že policisté neustavovali měřicí vozidlo mezi jednotlivými měřeními, což bylo v rozporu s návodem k obsluze. Policista K. J. nemohl vozidlo ani správně ustavit, protože nevěděl, jaké parametry musí splňovat vhodné stanoviště pro měření. Měření neproběhlo správně, protože došlo k reflexi od dopravní značky A12 – děti, která se nacházela vedle vozidla žalobce. Žalobce navrhl jako důkaz provést návod k obsluze.
17. Magistrát požádal Policii ČR o zaslání záznamu přestupku z rychloměru s radarovými svazky a hodnotou zoomu a vyjádřeními ke správné pozici měřeného vozidla na snímku.
18. Policie ČR ve vyjádření ze dne 19. 12. 2016 uvedla, že pozice vozidla žalobce odpovídá správnému ustavení policejního vozidla – levý zadní roh vozidla žalobce je v prostoru radarového svazku. Na přiloženém snímku jsou radarové svazky zobrazeny.
19. Dne 26. 10. 2016 sdělila magistrátu Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje, územní odbor Přerov, Dopravní inspektorát Přerov, vzhledem k množícím se žádostem o zaslání osvědčení pro obsluhu a údržbu radarových rychloměrů, že všichni policisté služebně zařazení u Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje, územního odboru Přerov, Dopravního inspektorát Přerov, jsou řádně proškoleni z obsluhy a údržby silničních radarových rychloměrů typu RAMER 7CCD, RAMER 10C a MICRODIGICAM LTI. Vystavený doklad je osobním dokladem policisty a při jednání jej policista předloží k nahlédnutí.
20. Místo měření je zaznačeno v mapě (mapy.cz) na č. 1. 40 – u domu č. p. 180 v Uhřetěblově, poblíž velice mírného, takřka neznatelného zakřivení pozemní komunikace.
21. Při projednání přestupku dne 14. 2. 2017 se zmocněnkyně žalobce seznámila se všemi podklady rozhodnutí, o čemž byla předem poučena, a obdržela kopii požadované části spisu.

22. Ve vyjádření ze dne 20. 2. 2017 zmocněnkyně žalobce Š. Š. namítla, že žalobce nerozumí fotografii z rychloměru s jakousi mřížkou a že žalobce má pochybnosti o pravosti této fotografie. Po prostudování návodu k obsluze rychloměru žalobce zjistil, že žádný výstup z rychloměru takovouto mřížku nemá a v návodu není popsáno, o jakou mřížku se jedná. Navíc tento důkaz neměla provádět Policie ČR, ale Český metrologický institut. Žalobce zpochybnil provedení snímku s mřížkou jakožto důkazu a správnost mřížky a navrhl provést jako důkaz vyjádření Českého metrologického institutu ke zjištění, o jakou mřížku se jedná a co konkrétně prokazuje. Dále žalobce namítl, že vozidlo Policie ČR nebylo správně ustaveno, v souladu s návodem k obsluze. Skutečnost, že levý zadní roh se nachází v mřížce, nemůže spolehlivě prokázat řádné ustavení měřicího vozidla. Mřížkou na snímku nemůže být prokázáno, že nedošlo k reflexi radarového paprsku, neboť to nepřipouští ani návod k obsluze. Žalobce opětovně navrhl k důkazu návod k obsluze a jakékoli relevantní zdůvodnění mřížky na snímku.
23. **Magistrát rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017** uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku, které bylo spolehlivě prokázáno výstupem z rychloměru – speciálního technického zařízení, určeného k měření rychlosti vozidel. Součástí výstupu je fotografie vozidla a tabulka, ve které je uvedena naměřená rychlost, směr, datum a čas, místo měření, rychlostní limit v daném místě, číslo snímku z měřiče, výrobní číslo zařízení, registrační značka žalobcova vozidla a typ vozidla. K měření byl doložen ověřovací list rychloměru, potvrzující, že rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo. Platnost ověření byla jeden rok. Měření proběhlo v době platnosti ověření rychloměru. Magistrát zohlednil odchylku měřicího zařízení a provedl odečet 3 km/h od naměřené hodnoty. Pokud by žalobce s označeným vozidlem nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil, policejní hlídka by ho nezastavila.
24. K námitkám žalobce magistrát uvedl, že z výpovědi svědka (policisty) K. J. nevyplýnuly takové odpovědi nebo zjištění, jak je dovodil žalobce. Z výpovědi nebylo vyloučeno zjištění, že jeden policista prováděl výtyčku a jeden použil zaměřovací přípravek. Pokud měla zmocněnkyně žalobce pochybnosti, měla se při výpovědi svědka zeptat na další skutečnosti nebo navrhnout výslech druhého policisty, to však neučinila. Podle magistrátu nebylo zjištěno, že by policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. Magistrát neměl pochybnosti o zjištěném stavu věci.
25. Z výpovědi svědka nelze dovodit ani to, jak tvrdí žalobce, že mezi jednotlivými měřeními neustanovovali vozidlo do správné polohy. K námitce nevyndání radarové hlavy magistrát sdělil, že v případě skryté zástavby to není třeba. Úhel nastavení radarové hlavy nelze spočítat ze snímku, policista při nastavení radaru nenastavuje osu úhlu radarové hlavy. Správné nastavení lze s určitostí poznat z pozice měřeného vozidla ve snímku za pomoci pozice radarového svazku. Stejně tak fakt, zda došlo k reflexi od dopravní značky, se pozná podle toho, zda se tento předmět (značka) nachází v oblasti radarového svazku. Z důvodu námítky reflexe od značky a námítky nesprávného ustavení vozidla potřeboval magistrát snímek z radaru s vyznačením radarového svazku. Pokud žalobce tvrdil, že neví, co má mřížka prokazovat, tak to byly právě tyto skutečnosti. Fotografie s radarovým svazkem prokazuje správnou pozici měřeného vozidla na snímku. Ke zhotovení snímku změřeného vozidla včetně radarových svazků je oprávněna Policie ČR, která rychlost měřila. Proto neměl magistrát pochybnosti o správnosti fotografie. Pokud žalobce neví, co mřížka znamená, nedostatek jeho odborných znalostí není na překážku tomu, aby fotografie byla užita jako důkaz. Zmocněnkyně žalobce byla s touto fotografií řádně seznámena.

K požadavku zmocněnkyně žalobce na relevantní zdůvodnění mřížky a vyjádření Českého metrologického institutu magistrát sdělil, že k posouzení záznamu z rychloměru je oprávněn magistrát a oprávněná úřední osoba, která vlastní platné osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů se zaměřením na vyhodnocování záznamů o přestupku. Proto magistrát návrhu žalobce na dokazování nevyhověl. Na snímku je zobrazeno jediné vozidlo, a to vozidlo, které řídil žalobce. Registrační značka tohoto vozidla je čitelná. Vozidlo je zachyceno na odjezdu, jak signalizuje bílý trojúhelník na snímku. Konec vozidla je správně v prostoru mezi kolmicemi označujícími začátek a konec prostoru. Snímek není narušen žádnými negativními vlivy. Reflexi od dopravní značky magistrát vyloučil, neboť značka se nenachází v oblasti radarového svazku, stejně jako se v této oblasti nenachází žádná další překážka. Nešlo o měření v zatáčce, což je možné zjistit posouzením souřadnic GPS místa měření uvedených v záznamu o přestupku s mapkou pořízenou z webového portálu mapy.cz a doloženou ve spise. Podle magistrátu nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by potvrzovaly, že šlo o špatně zvolené místo měření, které by způsobilo neplatnost měření. Magistrát neměl pochybnosti o tom, že vozidlo Policie ČR bylo ustaveno správně.

26. Za dané situace shledal magistrát jako nadbytečné provádět dokazování návodem k obsluze rychloměru. Při ukládání sankce magistrát k zavinění, místu a době spáchání přestupku uvedl, že byl spáchán z nedbalosti, v obci v místě s obytnou zástavbou a dobu kolem poledne magistrát charakterizoval jako dobu se zvýšenou hustotou provozu na pozemích komunikacích.
27. **Žalobce v odvolání** namítal, že forma zavinění měla být uvedena ve výroku určité a přesně a že ve výroku měl být uveden bodový postih. Žalobce namítl, že provedení důkazu „mřížkou“ oprávněnou úřední osobou nebylo podloženo, magistrát nepřiložil osvědčení této osoby a neuvedl její jméno. Pokud by k vyhodnocení mřížky byl oprávněn magistrát, mohl by provádět i ověření rychloměru, neboť jde o stejnou odbornou způsobilost, což je však nepravdivé a absurdní. Odbornou činnost Českého metrologického institutu nelze nahradit činností magistrátu či Policie ČR. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
28. Pro tvrzení magistrátu, že konec vozidla je mezi osmicemi označujícími začátek a konec prostoru a že mřížka byla užita správně, není dostatek důkazů ve spise. Toto není uvedeno ani v návodu k obsluze.
29. Policista *de facto* přiznal, že neustavil vozidlo správně a nezná návod k obsluze, „z toho nemusí být správním orgán smutný“, ale nemá si domýšlet skutečnosti, které svědek netvrdil. Žalobce není odpovědný za to, aby probíhalo další dokazování, důkazní břemeno leží na správním orgánu. Svědek nedokázal postup při měření, ani ho neznal. Žalobce již ve vyjádření namítal, že svědek sdělil, že při ustavování nevyndal radarovou hlavu, a tedy neužil zaměřovací přípravek, který se umísťuje místo radarové hlavy. Magistrát uvedl, že policista radarovou hlavu nemusel vyndat z důvodu skryté zástavby. Z výpovědi policisty však neplyne, že by neužil zaměřovací přípravek. Magistrát měl prokázat, zda šlo o vozidlo se skrytou zástavbou. Podle žalobce ze svědecké výpovědi vyplynulo, že nebyly užity zaměřovací přípravek ani výtyčka. Pokud by svědek postupoval v souladu s návodem k obsluze, popsal by tento postup. Proto žalobce navrhl jako důkaz provést návod k obsluze. Prokázalo by se jím, že rychloměr měli ustavit dva policisté a jak ho měli ustavit. Po každé změně místa měli policisté ustavit vozidlo, avšak svědek uvedl, že mezi měřeními neprováděl žádné úkony.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

30. K namítané reflexi měl magistrát vyhotovit znalecký posudek. Snímek s radarovými svazky nic neprokázal, protože radar RAMER 10C nemá záměrný svazek jako lidary. Fotografie s mřížkou mohla být užita jako důkaz jedině tehdy, když by magistrát jasně odůvodnil, proč a jak a k čemu slouží daný důkaz a jakou má funkci. Vysvětlení pak má být srozumitelné žalobci. Dokazování snímkem mělo být provedeno v přítomnosti žalobce. Důkazem návodem k obsluze by se prokázalo, že k reflexi dopravní značky došlo.
31. Z odůvodnění sankce žalobce nepoznal, které skutečnosti hodnotil magistrát v jeho prospěch a které v neprospěch. Doba spáchání přestupku měla být hodnocena ve prospěch žalobce, protože se na pozemní komunikaci nenacházelo žádné jiné vozidlo ani člověk, nejsou zde přechody pro chodce. Magistrát měl zkoumat fotografii a dotazovat se svědků. Přestupek nebyl nijak závažný, šlo o nedbalost, nebezpečnost jednání byla téměř nulová. Magistrát opomněl přihlídnout ke zkušenosti žalobce jako řidiče s praxí, skvělému počasí, perfektní viditelnosti a k výbornému technickému stavu silnice.
32. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** zrekapituloval zjištění skutkového stavu a uvedl, že měřidla rychlosti jsou v České republice schvalována s jednotnou odchylkou ± 3 km/h a odečet provádí buď strážník, policista nebo správní orgán. V daném případě žalobci uvedenou technickou odchylku odečetl magistrát. Skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Zásada neomezené materiální pravdy je omezena zásadou procesní ekonomie a správní orgány nejsou povinny provádět nadbytečné důkazy, zejména jsou-li vedeny snahou o obstrukce v řízení.
33. Policie ČR v daném případě uplatňovala svá oprávnění při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích v souladu s § 79a zákona o silničním provozu i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Samotnou kvalitu měření rychlosti vozidel posuzují správní orgány a soudy v každé věci individuálně. Při hodnocení důkazů se vychází z předpokladu, že použité měřicí zařízení bylo schváleno autorizovaným metrologickým střediskem pro účely měření rychlosti. Specifikace přístroje či metody měření je otázka technická, nikoli právní. V daném případě postačovalo, aby magistrát ověřil schválení měřicího přístroje a jeho kalibraci. Samotný technický popis a návod k obsluze jde nad rámec rozhodování a nemůže vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
34. Dokazování je třeba provést v souladu s § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 51 a násl. správního řádu. Správní orgán není povinen provést všechny důkazy navrhané obviněným z přestupku. V daném případě žalovaný shledal provedené dokazování jako dostatečné. Primárně je důkazní břemeno v přestupkovém řízení na správním orgánu. Pokud obviněný z přestupku některý z důkazů zpochybňuje, přesouvá se důkazní břemeno na něho.
35. Ve výroku nebylo třeba uvádět konkrétní formu nedbalosti a obecně postačuje ke spáchání přestupku zavinění z nedbalosti. Konkrétní formu nedbalosti nebo úmyslu stačí uvést v odůvodnění rozhodnutí. V rozhodnutí magistrát uvedl, že žalobce přestupek spáchal z nedbalosti; bodové hodnocení není povinnou náležitostí výroku; obsah výroku byl proto postačující a v souladu s § 77 zákona o přestupcích. Záznam bodů se provádí až po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku.
36. K námitkám k měření žalovaný zdůraznil, že rychloměr byl použitý v době platnosti jeho ověření jako stanoveného měřidla; policisté zařazení k výkonu služby k dopravnímu inspektorátu, kteří užívají měřidlo, byli proškolení z obsluhy a údržby silničních radarových rychloměrů a nepochybně byli odborně způsobilí natolik, aby při sebemenším podezření na nesprávnou funkci měřidla toto předali autorizovanému metrologickému

středisku, případně Českému metrologickému institutu k ověření. Jelikož k ničemu takovému nedošlo, musel žalovaný vycházet z faktu, že měřidlo bylo v čase měření plně způsobilé sloužit ke svému účelu. Tyto skutečnosti potvrdil i svědek K. J. výslovně ve své výpovědi a potvrdil, že měření prováděli v souladu s návodem k obsluze, ke které byl proškolen a měřicí zařízení před měřením ani v jeho průběhu nevykazovalo žádné zprávy o chybě měření. Pokud se žalobce domníval, že měření nebylo správné, měl tuto skutečnost prokázat např. stanoviskem Českého metrologického institutu nebo znaleckým posudkem. Žalovaný souhlasil s odmítnutím provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru pro nadbytečnost, protože skutkový stav byl zjištěn nezpochybnitelně a nebylo třeba dalších důkazů. Magistrát vyhodnotil záznam z rychloměru jako způsobilý prokázat obvinění z přestupku, nejevil žádnou chybu měření či odchylku. K posouzení parametrů nastavení radarového rychloměru podle žalovaného není třeba speciální odborné kvalifikace pro konstatování, že měření rychlosti vozidla proběhlo zprava na odjezdu vozidla, v zaznamenaný čas a datum, radarovým rychloměrem č. 15/0208, měření bylo provedeno s bočním odstupem s dosahem 30 m při zoomu 40 mm a měřené vozidlo je na snímku zobrazeno ve správné pozici. Tyto skutečnosti jsou ze záznamu z rychloměru zřejmé a odpovídají výpovědi svědka, že měření proběhlo v pořádku. Namítanou reflexi dopravního značení lze vyloučit, neboť nezasahuje do radarového svazku a neovlivňuje výsledek měření.

37. Sankce byla žalobci uložena v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a je přiměřená závažnosti a nebezpečnosti přestupku. Žalobce se dopustil přestupku minimálně při vědomé nedbalosti, věděl, že jede rychlostí více než 50 km/h, rychloměr je v zorném poli řidiče a žalobce musel vědět, jak rychle jede a věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 13 km/h. Žalovaný shledal uloženou sankci jako dostatečně odůvodněnou.
38. Skutkový stav byl na základě provedených důkazů zjištěn dostatečně, snímek z rychloměru podpořila výpověď svědka – zasahujícího policisty.
39. **Při jednání soudu** zástupce žalobce namítl, že došlo k nezákonnému dvojímu přičítání a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 161/2016-52. V daném případě zde nebylo likvidační pracoviště a hlídka vyjížděla za každým vozidlem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 42/2016-29). Ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že policisté porušili návod k obsluze rychloměru. Technicky bylo neproveditelné, aby vozidlo ustavila jedna osoba, protože jedna osoba ve vozidle kontroluje zaměření vozidla a druhá osoba 10 m před vozidlem stojí s výtyčkou. Navíc po každém měření mělo být vozidlo znovu ustaveno rovnoběžně s vozovkou pomocí výtyčky. Zástupce žalobce souhlasí obecně s tím, že v obci se vyskytuje větší počet chodců a jde o složitější dopravní situaci, ale skutková podstata je přísnější – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci do 20 km/h a mimo obec do 30 km/h. Zástupce žalobce v konečném návrhu uvedl k námitce o zákazu dvojího přičítání, že skutkové podstaty rozlišují překročení rychlostního limitu v obci a mimo obec, jsou to samostatné skutkové podstaty. Zástupce žalobce souhlasil s žalovaným v tom, že je možné, že některá porušení návodu k obsluze nemusí vést k nesprávnému měření, ale v posuzovaném případě nelze zaručit, že byl dodržen měřicí úhel a měření proběhlo správně. Šlo o radarový měřič, který funguje na principu Dopplerova jevu. Mělo by být dodrženo, aby úhel mezi osou jízdy měřeného vozidla a rychloměrem byl 19°. Měřené vozidlo by mělo jet rovnoběžně

s ustaveným policejním vozidlem. Zpětně však nejde zjistit, jaká byla rychlost měřeného vozidla. Ve výroku ověřovacího listu je uvedeno, že rychloměr lze použít pouze za dodržení návodu k obsluze, což vyplývá i ze zákona o metrologii a z judikatury Nejvyššího správního soudu. Jinak je potřeba rozhodnout *in dubio pro reo*.

40. Zástupce žalovaného při jednání soudu doplnil, že nebezpečnost jednání byla v tom, že v místě byla větší koncentrace lidí a dětí, a ne v tom, že šlo o obec. Podstatný je výsledek měření rychlosti, který nebyl zpochybněn. Pokud by nebyly splněny technické podmínky měření, ke změření rychlosti by nedošlo, jak dovodila i judikatura Nejvyššího správního soudu.
41. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
42. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek se vypořádaly s projednávanou věcí s ohledem na její podstatu a relevantní okolnosti tak, aby bylo zjevné, o jaké skutkové důvody své rozhodnutí opřely. Odvolací námitky nevnesly do zjištěného skutkového stavu takové pochybnosti, ani žalobce nenamítl takové procesní vady, aby vedly žalovaného ke zrušení rozhodnutí magistrátu. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.
43. Soud předesílá, že se ztotožnil se skutkovými zjištěními a skutkovými a právními závěry a úvahami magistrátu a žalovaného a doplňuje následující.
44. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích před vydáním napadeného rozhodnutí o odvolání nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 25. 4. 2016, magistrát doručil žalobci příkaz dne 21. 7. 2016, rozhodnutí o přestupku dne 22. 5. 2017 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 13. 9. 2017.
45. K výkladu článku XXVI zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ve znění zákona č. 250/2016 Sb., a ke klíčové otázce posuzované věci, tj. otázky účinnosti novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích, se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, tak, že ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6 a 7 (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015 (pro stručnost zdejší soud odkazuje na plné znění citovaného rozsudku).

46. Neopodstatněná je i námitka porušení § 14 správního řádu tím, že RAMET a. s. byla výrobcem použitého rychloměru a současně jej ověřila podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o metrologii“).
47. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
48. RAMET a. s. není osobou, která se podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (úřední osoba), proto se na ni nevztahuje § 14 správního řádu. Ověřovací list rychloměru není osvědčením ve smyslu § 154 správního řádu, protože ho nevydal správní orgán.
49. V posuzovaném případě ověření rychloměru provedla RAMET a. s. a uvedla použité etalony a měřidla v návaznosti na státní etalony příslušné jednotky, citovala kalibrační listy Českého metrologického institutu a RAMET a. s., označení opatření obecné povahy, metrologické předpisy a rozhodnutí o udělení autorizace č. 38/2000 ze dne 21. 12. 2000, to vše jako požadavky měření a podmínky měření, a odkázala na certifikát o schválení typu stanoveného měřidla ze dne 21. 2. 2011 ve znění dvou revizí.
50. Skutková zjištění a skutkové závěry učinily správní orgány ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty a ta byla podpořena úředními záznamy, vyjádřením Policie ČR ze dne 19. 12. 2016 a automatizovaným výstupem z rychloměru. Všechny tyto podklady vytvořily ucelený řetězec důkazů, které nebyly zpochybněny, a to ani žalobními tvrzeními.
51. Krajský soud vycházel z toho, že uvedené měřicí zařízení bylo ověřeno a typ schválen. Přitom platí závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, podle kterého *specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů.*
52. V posuzované věci je proto rozhodné, že správní orgány z ověřovacího listu osvědčily ověření měřicího přístroje RAMER 10C a jeho kalibraci (ověřovací list č. 185/15 příslušného výrobního čísla přístroje s platností do 23. 11. 2015). Samotný technický popis nespadá do rozsahu a ani reálných možností soudního rozhodování a nemůže v daném případě vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35).
53. Odkaz žalobce na ustanovení § 158d trestního řádu (zákon č. 141/1961 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) je v tomto případě zcela nepřipadný, neboť upravuje pravomoci Policie ČR při sledování osob a věcí (např. prostorové odposlechy nebo fyzické sledování). Měření rychlosti automatizovanými technickými prostředky neobsahuje prvek sledování ať již osob nebo věcí, neboť nejsou zaměřeny proti konkrétním osobám nebo konkrétním věcem. Nedochází proto k zásahům do osobní

sféry, integrity a soukromí fyzických osob v takové míře, aby to narušovalo právo na ochranu soukromí v takové míře, že by bylo třeba zákonného zmocnění nad již stávající úpravu. Obecní policie je oprávněna k měření rychlosti v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a není žádného rozdílu mezi tím, jestli rychlost vozidel měří příslušník policie radarem fyzicky nebo prostřednictvím stacionárního radaru.

54. Podle § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Je patrné, že zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření policií prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Je tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon také policii neukládá o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Lze tedy uzavřít, že z výše citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie České republiky je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy.
55. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).
56. Pokud se stěžovatel domníval, že měření bylo provedeno nesprávně, resp. že jel jinou rychlostí, není soudu zřejmé, z jakého důvodu takovou argumentaci neuplatnil bezprostředně poté, co byl zastaven zasahujícím policistou. V pozdějším uplatnění takové argumentace lze spatřovat i účelovost (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
57. Soud souhlasí s magistrátem v tom, že žalobce si musel být vědom i značného překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tedy míry překročení limitu. Na tachometru (rychloměru) ve vozidle musel žalobce vidět, jakou rychlostí jede. Žalobce jako řidič byl povinen svůj rychloměr sledovat. Ostatně, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.
58. Nedůvodná je námitka, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce. Z fotografie na záznamu přestupku z rychloměru je bezvadně vidět, že vozidlo bylo změřeno a zachyceno před zatáčkou. Skutečnost, že úhel změření byl souladný s návodem k obsluze a umožnil technicky změření rychlosti vozidla, dosvědčila svědecká výpověď policisty K. J. a vyjádření Policie ČR ze dne 19. 12. 2016. Policista K. J. k přestupku dne 10. 10. 2016 vypověděl, že stáli u domu č. p. 180 v Uhřetěších, měření proběhlo v pořádku, nedošlo k žádné technické závadě, která by mohla ovlivnit měření. K dotazu žalobcovy zmocněnkyně svědek uvedl, že měřící vozidlo stálo souběžně s komunikací ve směru jízdy

měřeného vozidla. Místo měření názorně vyplývá z mapy vytištěné ze serveru mapy.cz na č. l. 40 správního spisu; je na ní vidět, že zakřivení předmětné pozemní komunikace je minimální. Mapa zobrazuje většinu předmětné hlavní komunikace v obci – od domu č. p. 151, poblíž začátku obce a hřbitova, až po nezastavěnou část za obcí, kde se železniční trať takřka dotýká předmětné pozemní komunikace; místo měření bylo asi uprostřed mapy. Technickou správnost měření potvrdila Policie ČR ve vyžádaném vyjádření ze dne 19. 12. 2016, podle kterého správnost pozice měřeného vozidla a dodržení návodu k obsluze vyplývá z přiloženého snímku, opatřeného zobrazením radarového svazku a hodnotou zoom. Správnost měření podle vyjádření dosvědčuje skutečnost, že levý zadní roh měřeného vozidla je v prostoru radarového svazku.

59. Neopodstatněné jsou námitky, že ke změřením rychlosti vozidla došlo nedaleko začátku obce a že měl magistrát zjišťovat, kde je umístěna dopravní značka označující začátek obce a dále, že měření probíhalo z kopce. Z dokazování mapou obce vyplynulo, že rychlost byla vozidlu žalobce změřena v samém středu obce. Svědek K. J. vypověděl - a úřední záznamy taktéž obsahují tento údaj – že měření proběhlo naproti domu č. p. 180, který se nachází uprostřed obce Uhřetice. Dané potvrzují dále i souřadnice GPS a fotografie změřeného vozidla v době přestupku, zaznamenané automaticky rychloměrem. Z fotografie z rychloměru je zcela jednoznačně viditelné, že hlavní silnice v obci leží v rovině.
60. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 11 Tdo 344/2017, www.nsoud.cz). Toto pravidlo je použitelné i v souzené věci. Rychlost 63 km/h v obci v úseku uprostřed obce (tedy rychlost o 26 % vyšší, tj. nikoli marginální překročení rychlosti) nelze rozhodně považovat za čin s nedostatkem škodlivosti pro společnost. Magistrát ve svém rozhodnutí o přestupku uvedl, že posuzoval místo spáchání přestupku jako místo v obci v místě s obytnou zástavbou. Charakter místa s okolní zástavbou byl prokázán fotografií z rychloměru.
61. K namítané nepřezkoumatelnosti odečtu 3 km/h od naměřené rychlosti soud konstatuje, že správní orgány provádějí tento odečet ve prospěch osob obviněných z přestupků, tudíž nemůže dojít k porušení jakéhokoli jejich veřejného subjektivního práva. Odečet vychází ze správní praxe, která je shodná ve všech projednávaných přestupcích spáchaných překročením nejvyšší dovolené rychlosti a tudíž je pro správní orgány závazná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. ve Sb. NSS 605/2005). Soudu je z jeho praxe známo, že tento postup správní orgány provádějí na základě stanoviska Ministerstva dopravy č. 89/2006–160–LEG/1 ze dne 4. 8. 2006 (např. z vyjádření k žalobě ve věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 29/2016, bod 15). Soud zdůrazňuje, že odečet odchylky 3 km/h (příp. 3 %) naměřenou rychlost snižuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48 a ze dne 11. 7. 2016, č. j. 7 As 64/2016-43).
62. Liché jsou námitky nedostatečné výměry sankce, že magistrát nezohlednil všechna zákonná kritéria, svou praxi ani délku řízení a zohledněná kritéria řádně nezduvodnil, zda jsou ve prospěch žalobce či nikoli a jaký vliv měla na uloženou sankci.
63. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za*

nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

64. Magistrát ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 na straně 5 vysvětlil, jak přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti, k místu a době spáchání přestupku a že tyto skutečnosti hodnotil v neprospěch žalobce. Ve prospěch žalobce magistrát hodnotil skutečnost, že 12 záznamů v evidenci přestupků je staršího data, stav bodového hodnocení 0 bodů a žalobce má řidičské oprávnění od roku 1991, tedy dlouhou dobu. Žalovaný pak toto hodnocení doplnil o úvahy o vědomé nedbalosti. Toto hodnocení shledal soud jako dostačující a neshledal v něm vady, které by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Odůvodnění napadených rozhodnutí jako celku v části odůvodňující sankci bylo přezkoumatelné a dostačující, a to i pro obranu žalobce. Napadené rozhodnutí v části ohledně sankce nelze srovnat s rozhodnutím, které odůvodnění neobsahuje vůbec (jak tomu bylo ve věci rozhodnuté Nejvyšším správním soudem pod č. j. 5 As 182/2016-30). Procesní obranu a tzv. pojištění proti pokutám k tíži žalobci magistrát nedával (srov. situaci podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30).
65. Nedůvodná je námitka, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože magistrát porušil zákaz dvojího přičítání. Zákonným znakem skutkové podstaty předmětného přestupku je podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.
66. K okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce (zásada zákazu dvojího přičítání) – srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS.
67. Soud dává žalobci zapravdu, že magistrát považoval za přitěžující mj. také okolnost, že se přestupek stal v obci, což je součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Dle ustálené judikatury je však takový postup nepřípustný, neboť zakládá porušení zásady dvojího přičítání. K okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutěž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se delikt ní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006 - 34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68). Ani samotné skutečnosti, že přestupek byl spáchán v místě s obytnou zástavbou a kolem poledne, nemohou být samy o sobě bez dalšího odůvodnění (např. blízkost školy, nákupního centra, frekventovaná silnice apod.) považovány za okolnosti zvyšující závažnost protiprávního jednání. Tyto vady rozhodnutí magistrátu však neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože magistrát pokutu uložil ve výši blízké samé spodní hranici a odůvodnil ji nedbalostí, kterou žalovaný doplnil o vědomou formu.
68. Nedůvodná je námitka, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože správní orgány neodůvodnily závěr o nedbalosti, tu navíc neupřesnily, žalovaný pak neodůvodnil

dostatečně úvahu o vědomé nedbalosti a konstatoval těžší formu nedbalosti než magistrát, čímž porušil zákaz změny k horšímu podle § 90 odst. 3 správního řádu.

69. Je pravda, že magistrát uvedl v odůvodnění závěru o zavinění pouze to, že šlo o nedbalost, nikoli úmysl. Nic víc magistrát k zavinění neuvedl. Rozhodnutí magistrátu tvoří jeden celek s rozhodnutím o odvolání. Vcelku považuje soud odůvodnění závěru o vědomé nedbalosti s ohledem na kontext věci za dostačující. Žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí doplnil, že šlo o minimálně vědomou nedbalost a že žalobce věděl, že jede v obci a že věděl, že je zde nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Rychloměr je v zorném poli řidiče.
70. Z celkového odůvodnění obou napadených rozhodnutí se podává, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 13 km/h, na místě policistům neposkytl žádné vyjádření a neposkytl ho osobně ani v průběhu celého správního řízení. Ze zjištěného skutkového stavu a okolností věci se nepodává žádná skutečnost či indicie, že by žalobce nemohl sledovat dopravní značení v místě přestupku, nemohl sledovat tachometr (rychloměr) ve vozidle nebo byl v takovém stavu, že by nebyl schopen ovládat a řídit vozidlo či neznal relevantní předpisy (podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu *řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdy na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích*).
71. Soud souhlasí s magistrátem v tom, že žalobce si musel být vědom i značného překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tedy míry překročení limitu. Na tachometru (rychloměru) ve vozidle musel žalobce vidět, jakou rychlostí jede. Žalobce jako řidič byl povinen svůj rychloměr sledovat. Ostatně, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.
72. Žalovaný doplněním zavinění o upřesnění nedbalosti jako vědomé nijak nezměnil výrok v neprospěch žalobce, nezpřisnil právní kvalifikaci protiprávního jednání ani uložený trest. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobce nezachoval potřebnou míru opatrnosti. Žalobce o možnosti spáchat přestupek věděl. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1991. Z období let 2006 až 2014 má žalobce celkem 12 záznamů v evidenci přestupků, z toho opakovaně překročením nejvyšší dovolené rychlosti, a to i v obci. Proto žalobce musel vědět o potřebné míře opatrnosti, dopravních pravidlech i trestání tohoto přestupku. V soudním ani správním řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti vylučující protiprávnost či odpovědnost žalobce za spáchání přestupku.
73. Žalobce má pravdu v tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že v obci Uhřičice byl v době spáchání projednávaného přestupku zvýšený provoz. Naopak, policista K. J. ve své výpovědi uvedl, že provoz byl mírný. Tato vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí vzhledem ke všem okolnostem věci, zejména k tomu, že pokuta byla žalobci uložena z rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč ve výši 1 800 Kč, tedy při dolní hranici. Magistrát ke 12 záznamům v evidenci přestupků nepřihlížel, protože byly staršího data, jak uvedl magistrát ve svém rozhodnutí o přestupku.
74. Nedůvodná je námitka, že žalobce neměl možnost se zúčastnit dokazování. Snímek z rychloměru s mřížkou byl součástí správního spisu magistrátu, s jehož obsahem se

seznámila dne 14. 2. 2017 zmocněnkyně žalobce, obdržela požadované kopie listin ze spisu a dne 20. 2. 2017 se k podkladům rozhodnutí vyjádřila.

75. Výrokem rozhodnutí magistrátu byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu v rozhodném znění). Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky na specifikovaný účet správního orgánu složenkou nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž jako informaci magistrátu pro žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.
76. Žalobcovým návrhům na dokazování soud nevyhověl pro nadbytečnost, protože skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu podle § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
77. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
78. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. března 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně